

NR.3/SEPTEMBRIE/2024

REVISTĂ BIANUALĂ

PALȚINU

VALEA DOFTANEI

ISSN 2972 – 2284

ISSN-L 2972 - 2284

LICEUL TEHNOLOGIC „CAROL I” VALEA DOFTANEI

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef: prof. Rațiu Gabriel-Dinu

Editor șef: prof. Pârtoacă Monica

Redactori: Bănescu Ioana

Donisă Bianca

Dedu Teodora

Vrînceanu Ana-Paula

Colaboratori : director, prof. Pralea Steluța

director adjunct, prof. Letcanu Gabriela

prof. Richea Georgeta

Bîtu Mihnea

Bâtu Emilia

Jitaru Olivia

Grafica: AI - Midjourney – Racz Cosac

REVISTA PALTINU

Str. Calea Doftanei, nr 377, Tesila, Valea Doftanei, Prahova

www.paltinu-valeadoftanei.com

CUPRINS

Secțiunea în limba română

Interviu.....	pag. 04
Adio, Carol - Bîtu Mihnea	pag. 08
12 ani de școală – Bâtu Emilia	pag. 09
12 ani – Jitaru Olivia	pag. 11
De la copilărie la maturitate – Vrînceanu Ana – Maria	pag. 13
Conexiuni globale: Impactul tehnologiei moderne asupra relațiilor globale	pag. 16
Hotărârea de frontieră: Alegerea între cunoaștere și rădăcini – Dedu Teodora	pag. 18

Secțiunea în limba engleză

Charting the Course: Students Steering Education - Vrînceanu Ana – Maria	pag. 20
Tracking Digital Footprints - Dedu Teodora	pag. 22
The rightful architects: Shaping Youth`s destiny - Dedu Teodora	pag. 24

Interviu cu doamna profesoară de muzică Richea Georgeta

Autori: Bănescu Ioana, Dedu Teodora-Gabriela,

Donisă Bianca, Vrînceanu Ana-Maria

Liceul Tehologic "Carol I", Valea Doftanei

1. Îmi puteți spune 3 cuvinte care o descriu pe doamna Geta?

R: Trei cuvinte care mă descriu? Um...răbdătoare, veselă și cred că, fără să fiu modestă, muncitoare.

2. Ce facultate ați absolvit? Și cum ați ajuns profesoară?

R:Eu am terminat Colegiul Pedagogic Universitar, deci eu la bază sunt învățătoare. Însă, în perioada în care eu am făcut colegiul, erau două specializări, franceză sau muzică, dintre care aveam de ales. Eu nu studiasem franceză, așadar am optat pentru muzică, deși nu aveam studii în acest domeniu. Trebuie să recunosc că această alegere a fost influențată și de sfaturile mentorului meu de muzică. Pot spune că am avut un noroc, deoarece acel an a fost singurul an în care te puteai titulariza și pe a doua specializare. Practic puteam alege în a fi învățătoare sau profesoară de educație muzicală.

3. De ce arta?

R:Nu știu dacă am ales eu, cred că viața a ales pentru mine. Eu de mică am cochetat cu lumea aceasta artistică, iar faptul că am studiat mandolină și influența mentorului meu, mi-au cultivat această pasiune pentru artă. Faptul că domnul Lazăr, mentorul meu, a înființat prima dată la școală un prim ansamblu de mandoline, pe vremea când eu eram elevă în clasa a II-a, iar mai târziu și un taraf, unde eu cântam la vioară, mi-a păstrat vie bucuria pe care arta mi-o oferea.

4. Ce vă vine în minte când auziți cuvântul „artă”?

R:Frumos! Tot ce ține de suflet!

5. Ați avut și o altă meserie ca și alternativă?

R: La liceul la care am studiat, eu eram pe profilul de zootehnie, așadar am un certificat de însămânțător artificial. Ba chiar, am făcut și practică într-un abator, dar în ciuda acestor studii, nu simțeam că mă potrivesc acestui domeniu.

Înseamnă că tot timpul v-ați dorit totuși să veniți în învățământ.

R: Da, chiar am o amintire legată de asta, de când eram copil. Îmi admiram foarte mult profesorii. De la A la Z, de la pantofi până la modul de a gândi. Totuși nu-mi imaginam să ajung să profez în domeniu. Mai am o amintire, tot din clasele primare, când domnul învățător ne-a dat un test în care să spunem ce ne-am dori noi să facem când vom fi mari. Chiar dacă alții

au ales meserii obișnuite, cum ar fi șofer sau vânzătoare, eu am avut un răspuns puțin neobișnuit la acea vreme și anume, am spus că-mi doresc să fiu balerină. Nu știu de ce sau de unde mi-a venit, dar era clar că arta mă atrăgea în magia ei.

6. Cum s-a înființat ATVD și de unde v-a venit ideea aceasta?

R: Păi mi-a venit ideea de la doi prieteni foarte buni, pe care unii dintre voi îi știți deja, Alexandu Iorga și Florin Predescu, cel care conduce asociația Zalmoxes. Prima dată am început să fac dansuri la școală, de toate tipurile. În urma unei competiții dintre licee, ne-am făcut remarcați. Prima mea generație de la dansuri a fost invitată la acel eveniment și cumva, prestația noastră a fost plăcută de public. Atunci a venit Florin la mine și mi-a propus să înfiinez o asociație, iar cu ajutorul atât lui Alex, cât și al lui Florin, am ajuns să înființez ATVD.

7. Vrem să aflăm de la dvs. secretul prin care reușiți să aveți atâta energie și chef de viață.

R: Nu știu dacă am un secret. Cred că reușesc să fiu așa pentru că fac ceea ce îmi place. Lucrând foarte mult cu copii, care sunt cele mai sincere ființe, mă umplu de energie chiar și printr-o îmbrățișare. Poate că mă manifest așa și pentru că de fel sunt o persoană energetică, o persoană care simte energia celorlalți.

8. A reușit această meserie să vă îndeplinească așteptările?

R: Da, mai mult decât orice așteptări. Când văd cât de implicați sunt copiii, chiar și cele mai vechi generații ale mele, care vin la anumite sărbători să ne întâlnim, mă bucur enorm.

9. Ați avut vreo materie preferată din școală?

R: Da, mi-a plăcut foarte mult chimia. Cred că și datorită profesoarei mele am îndrăgit această materie.

10. Aveți un gen muzical preferat?

R: Cred că îmi place foarte mult muzica populară veche, cea care pleacă de la rădăcini.

11. Aveți anumite hobby-uri?

R: Îmi place foarte mult să fac mișcare. Fac, spre exemplu, pilates, yoga, în fiecare zi. Un alt hobby ar fi grădinăritul, îmi place să gătesc, în mod special deserturi.

12. Credeți că este important ca elevii să studieze muzica și desenul în cadrul curriculum-ului școlar?

R: Da, este esențial. Până la urmă noi suntem creați în așa fel încât să fim atrași de această parte frumoasă, iar un lucru pe care-l spun și copiilor la orele de desen: atunci când creezi ceva, spre exemplu o pictură, te dedici cu totul ca să-ți iasă cât mai bine. Iar cât despre muzica, ea este prezentă în noi tot timpul, doar nu degeaba se spune că este glasul îngerilor.

13.Ce impact credeți că are arta asupra creativității și gândirii critice a elevilor?

R: Predând la clasă desenul, am observat cât de mult se dedică elevii în ceea ce ei pictează sau desenează și am văzut că-și doresc mereu să facă cât mai bine. Așadar cred că arta le poate dezvolta această gândire critică.

14.Puteți să ne povestiți despre o experiență memorabilă pe care ați avut-o în cariera de profesoară de muzică și desen?

R: Sunt așa de multe, încât nu știu pe care să o aleg. Dar aș putea să-ți spun una recentă, din experiența mea de dirigintă. Eu am clasa a VIII-a, o clasă cu copii deosebiți. Am organizat, acum pe final, multe activități foarte frumoase: banchetul, ultimul clopoțel și multe altele, iar într-o seară am primit un mesaj de la una dintre elevele mele de la clasă. Mesajul acela m-a mișcat atât de tare, pentru că ea a simțit nevoia să mi se destăinuie. Mi-a mulțumit că mereu am susținut-o, am înțeles-o și că întotdeauna am considerat-o ca pe toți ceilalți copii, chiar dacă poate nu a avut cele mai bune performanțe școlare. Chiar m-a bucurat foarte mult acel mesaj. Eu cred că acesta este un obiectiv pe care ți-l propui ca profesor. Dacă ajungi în sufletul unui copil din 20, tot este suficient. Mai ales în sufletul unui copil care niciodată nu a fost înțeles.

15.Ce vă motivează cel mai mult în munca dumneavoastră de profesoară de muzică și desen?

R: În primul rând disciplina pe care o predau: este una frumoasă, plăcută de elevi. Iar mai apoi toate aceste activități în care încerc să-i implic cât mai mult și reacția lor plăcută la acest lucru, mă motivează tot mai mult.

16.Care sunt valorile personale pe care încercați să le transmiteți elevilor prin predarea acestor discipline?

R: Păi, dragostea pe care o port pentru frumos, iar în general, prima valoare pe care încerc să o transmit copiilor este bunătatea. Pentru că în lumea asta este foarte greu să fii un om bun, dar totuși cred că dacă încercăm cât de cât să ne acceptăm, să fim empatici, cred că așa putem evolua.

17.Cum reușiți să echilibrați viața profesională cu cea personală, având în vedere implicarea intensă în activități artistice?

R: Eu am eșuat în căsnicie și cred că din cauza acestui fapt m-am putut dedica mult mai mult în asociație, în alte activități.

18.Cum vă relaxați și vă încărcați bateriile după o zi lungă de predare?

R: Am acasă un mod de a mă relaxa...am acasă un “pișcoțel”. Este o pisicuță care tot ea m-a găsit pe mine, chiar la Asociație. Abia aștept să vin acasă și să stau cu ea, torsul ei și blândețea ei mă relaxează total.

19.Există un proiect personal sau profesional la care visați să lucrați în viitor?

R: Daaa, este. Mi-ar plăcea foarte mult să mă întâlnesc cu prima mea generație de la Asociație. Știu că și ei își doresc foarte mult, însă distanța ne împiedică, dat fiind faptul că fiecare este plecat printr-un colț al lumii. Ar fi foarte frumos să ne întâlnim, să mai depănăm amintiri.

20.Care au fost cele mai mari provocări pe care le-ați întâlnit de-a lungul carierei și cum le-ați depășit?

R: Hmmm, cele mai mari provocări...Ei bine, o provocare a fost și aceasta de a deveni profesor, pentru că nu aveam încredere în mine. La îndrumările profesorilor mei am ajuns să dau un examen pentru a putea fi suplitoare la grădiniță. În perioada aceea aveau loc în școală niște inspecții și chiar dacă nu eram titulară pe post inspectorii au venit și la clasa mea. La finalul orei, doamna inspectoare a rămas plăcut surprinsă de prestația mea. Ba chiar m-a sfătuit să-mi continui drumul și să dau examen pentru a obține titularizarea.

21.Care sunt cele mai importante lecții pe care le-ați învățat din experiența dumneavoastră?

R: Am învățat că, în calitate de profesor cu mai multă experiență, trebuie să-i susțin pe profesorii mai tineri. Eu din păcate, cât am fost tânără n-am primit susținere la locul de muncă, ba chiar mulți mi-au pus bețe în roate. De atunci mi-am promis că eu nu voi face asta, voi face în așa fel încât să le dau curaj celor tineri.

22.Pentru a încheia interviul, ce mesaj de încurajare ați dori să le transmiteți tinerilor de astăzi pentru a-i inspira și motiva în drumul lor?

R: Vă spun întotdeauna să aveți curaj și să încercați orice experiență, chiar dacă eșuați sau nu, contează că ați participat. Aveți nevoie să căpătați încredere în voi, iar prin diverse activități, proiecte puteți să vă dezvoltați această latură.

Autor: Bîtu Mihnea

Cls. a VIII-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

În ultimul an aici, la liceu, am realizat cât de repede poate trece timpul. Mi-e greu să cred că am petrecut ultimii 9 ani aici. Chiar îmi este. Am văzut aceleași persoane timp de 9 ani. Unii chiar 12. Iar în acest timp am văzut cât de mult a evoluat școala noastră dragă. Sincer, am fugit cât am putut de momentul acesta, în care inevitabil va trebui să părăsesc școala. Îmi aduc aminte perfect prima mea zi de școală. Mă treziseam de dimineață, mâncasem lapte cu cereale, mama mă pregătise complet în costum, tata mă filma, iar eu răspundeam la întrebările tipice precum "La ce te aștepți?", "Ești încântat?". Inima îmi bătea atât de tare. Și dacă sunt sincer, și acum îmi bate la fel de tare. Doar că acum, ani mai târziu, realizez că în acea zi m-am îmbarcat într-o călătorie de neuitat de un deceniu. Alături de colegi și colege care îmi sunt atât de dragi. La început mi-era frică. Copii mari și mici în același loc – era înfricoșător pentru mine. Dar am fost curajos. Și exact ca restul, mi-am luat inima în dinți și am plecat. Prima zi de școală în clasa pregătitoare. La fel de repede a venit și ultima zi din clasa pregătitoare. Apoi a venit clasa I. Aceeași poveste. Apoi a urmat clasa a II-a, în care lucrurile s-au schimbat puțin. Învățătoarea era alta, iar jocurile video își făcuseră apariția în viața mea. De acolo, a fost un urcuș continuu (tipic mie). Însă, școala a venit și cu probleme. Probleme tipice oricui. Dar asta nu m-a oprit.

Am realizat că finalul unui astfel de an înseamnă mai mult decât un pas următor în viața mea. Înseamnă că această școală a fost un loc la care m-am gândit mereu. Și e greu să îi dau drumul. Aici am învățat despre lucruri diferite, dar și despre oameni. Mi-am făcut prieteni, cunoștințe și povești pe care le voi putea spune mai departe. Liceul Carol I, vorbind cât de serios pot fi la ora scrierii acestui articol, este mai mult un stil de viață decât o simplă școală. Este locul care îți schimbă viața atunci când vii aici. Școala Carol I este ceea ce m-a format. Și astfel, va avea mereu respectul meu și un loc special în inima mea. Pentru că o iubesc.

12 ANI DE ȘCOALĂ

Autor: Bătu Emilia

Cls. a XII-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

Pentru 12 ani, am intrat pe aceeași poartă, pe aceeași ușă, în diferite perioade din viața mea, pentru a ajunge aici. Uitându-mă în urmă, nu-mi vine să cred că acest capitol din viața mea are un final. Mereu mă uitam la generațiile mai mari, care terminau liceul, și mă gândeam cât de mult mai am până atunci. Însă, așa cum orice început are și un sfârșit, a venit și timpul meu, timpul nostru, promoția 2024.

Școala primară este un mic blur; nu îmi aduc aminte prea multe, însă îmi amintesc cu drag multe dintre competițiile creative la care am participat, majoritatea, dacă nu toate, îndrumate de doamna învățătoare Ana Clara Grecu. Îmi amintesc că în școala primară a fost prima dată când am simțit emoțiile specifice concursurilor, la care mă trezeam dimineața cu entuziasm să particip. Îmi amintesc cum, în școala primară, mi-am descoperit pasiunea pentru drepturile omului, atunci când am fost la olimpiada de cultură civică și am învățat despre drepturile copilului. Per total, în acea perioadă am învățat atât de multe lucruri esențiale încât creierul meu nu-și amintește cum este să trăiești fără ele.

În școala gimnazială, mi-am dat seama că, oricât de grea poate fi o materie, profesorul va fi mereu cheia. În primii ani de gimnaziu, am avut cele mai mici note din viața mea. Dacă ar fi să mă întreb acum care este materia mea preferată, ți-ai da seama imediat, însă pe atunci o uram din tot sufletul. Îmi intrase în cap că nu pot lua mai mult de 6 la această materie, până într-o zi, când mi-am dat seama ce trebuie să fac pentru o notă mai mare. Trebuia să îmi exprim părerea și să o susțin, să îi arăt profesorului *de ce* cred în ceea ce scriu.

Domnul profesor de istorie, Ilie Dan, a fost cel care a reușit să mă facă să iubesc istoria, să vreau să vorbesc despre propriile opinii, să le susțin cu argumente valide și să gândesc logic și practic. De asemenea, în gimnaziu, mi-am întâlnit o mare parte dintre profesorii pe care îi am încă și în liceu. Fiecare dintre ei ne-a ajutat să ne formăm o primă cultură generală, însă trebuie să recunosc că, pentru mine, câțiva au fost mai apreciați (subiectiv vorbind): doamna Iuliana Necșoiu, pentru blândețea de care dă dovadă; doamna Monica Pîrtoacă, pentru modul organizat în care ne-a transmis cunoștințele, deși poate fără intenție; doamna Iulia Moise, pentru că ne-a

învăţat mereu că răbdarea este o virtute; şi doamna Georgeta Richea, pentru creativitatea pe care ne-a stârnit-o.

Din păcate, această perioadă s-a încheiat mult prea devreme din cauza pandemiei, care ne-a fost colegă destul de mult timp şi în liceu. Odată ce am început liceul, totul a devenit foarte nesigur. Pandemia ne-a lovit brusc, într-o perioadă care ar fi putut fi cea mai frumoasă din viaţa oricărui adolescent. Deşi la început a fost destul de greu să facem ore online sau să mergem la şcoală cu mască, am reuşit să trecem prin acea perioadă cu bine.

Chiar dacă cunoşteam deja mulţi dintre profesori din gimnaziu, la liceu am întâlnit şi mai mulţi profesori uimitori. Prima noastră oră de liceu a fost de laborator, cu doamna Andreea Nemegyei (Brînzei), care a fost, încă de la început, o persoană apropiată de noi. De asemenea, vreau să menţionez câţiva dintre profesorii care ne-au făcut experienţa liceului mult mai plăcută: doamna Larisa Muşat, care a fost suficient de puternică pentru a ne face faţă şi pentru a ne suporta atâtea ore pe zi; doamna Natalia Năstase, care a avut răbdare cu noi şi a încercat să ne facă mai punctuali (din păcate, nu i-a reuşit); doamna Gabriela Letcanu, pentru calmul cu care abordează orice; doamna Iuliana Milcu, care a încercat să ne înveţe o ştiinţă greu de înţeles; doamna Elena Branciog, care ne-a înţeles în cele două luni petrecute împreună.

Pentru mine, liceul a fost perceput ca o continuare a şcolii gimnaziale, probabil datorită profesorilor pe care îi cunoşteam sau a locului familiar. Decizia mea de a rămâne aici la liceu a fost influenţată în mare parte de pandemie, însă nu regret nimic.

În ultimul rând, vreau să-i mulţumesc doamnei director pentru proiectele în care am participat de-a lungul anilor de şcoală şi pentru oportunităţile create. De asemenea, îi mulţumesc doamnei diriginte pentru îndrumare, răbdare şi încredere.

Aveam 6 ani când am intrat pentru prima oară în şcoală, iar acum am 18 ani când plec din ea. 12 ani au trecut greu, însă ultimul an, clasa a 12-a, a trecut mult prea repede. Dar, „Timpul nu mai avea răbdare”!

12 ANI

Autor: Jitaru Olivia

Cls. a XII-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

Este dificil să rezum în câteva rânduri 12 ani din viață, însă tot ce știu este că a existat echilibru. Nu pot să cataloghez experiența ca fiind rea sau bună, pentru că au existat o multitudine de momente, bune și rele, care au contribuit la formarea mea. Prima mea amintire din școală este chiar din prima zi de clasă I. Am pășit cu bucurie și curiozitate în sala de clasă dintr-un singur motiv: am crezut că nu mă voi mai întoarce. Vă puteți da seama care a fost reacția mea a doua zi, când m-am întors și am început să scriem – dezamăgire totală. Din școala primară îmi amintesc serbările, unde aveam multe emoții și nu înțelegeam de ce ne aduceau un Moș Crăciun fals, dar cele mai importante momente erau cele în care ne jucam împreună. Tot timpul fugeam în jurul școlii, ne jucam tot felul de jocuri și dansam pe muzica unui casetofon învechit.

Gimnaziul, însă, a început să fie și despre școală. Aveam profesori noi, care predau lucruri pe care încă nu le cunoșteam. Unele materii mi-au plăcut total, precum tehnologia. Nu înțelegeam conceptul, era o materie în care se predau atât de multe lucruri, încât niciodată n-am știut ce ar trebui să învăț exact. Îmi amintesc, totuși, că am făcut o așa-zisă oală de lut pentru această materie și s-a descompus când am prezentat-o. Deși acum pasiunea mea este desenul, recunosc cu vinovăție că la orele de desen n-am avut mai niciodată o lucrare demnă de expus, deoarece mereu făceam altceva în acele ore. Dacă ar trebui să analizez, am urât fiecare materie la momentul oportun, dar pentru multe dintre ele a existat și dragoste, ceea ce a echilibrat situația. La fel aș putea spune despre colegii mei – mereu au existat perioade între noi. În gimnaziu nu exista o zi liniștită între noi, zi de zi ne veneau idei trăznite pe care, bineînțeles, le puneam în aplicare. Ultima prostie pe care am apucat să o facem în clasa a VIII-a a fost să blocăm ușa cu un scaun. Pe noi ne-a distrat profund, dar gluma noastră n-a fost primită la fel și de profesori. După aceea a venit pandemia, care a avut un mare impact asupra noastră – ne-a luat ultimele luni pe care le aveam împreună în gimnaziu. Școala online a fost o icoană a monotoniei și a plictiselii. Atunci viața a stat în loc și noi nu ne-am mai putut forma ca înainte.

Când ne-am întors din acea nebunie, era primul an de liceu. Chiar dacă primul an a fost sub semnul incertitudinii și al monotoniei, am reușit să evoluăm. Am rămas cu ideile trăznite și ne-am distrat în continuare. Am fost gălăgioși, haotici și, cu siguranță, mult mai dezinteresați. Am început liceul ca o elevă punctuală și l-am sfârșit nemaivenind la prima oră, indiferent care ar fi fost. Am avut și materii preferate, cu unele am avut o conexiune de la început, iar cu altele totul a venit treptat. Istoria a fost de la bun început materia mea preferată și a rămas până în ultima zi. O să-l apreciez mereu pe domnul Dan pentru toată răbdarea pe care a avut-o explicându-ne politică, istorie, viață, dar voi rămâne dezamăgită că n-am primit un ultim test. Cu limba română nu a fost chiar dragoste la prima vedere, dar la liceu, făcând literatură, am ajuns să o îndrăgesc, iar domnișoara Monica a fost mereu răbdătoare cu noi. Geografia, religia, franceza, engleza au fost materii pe care, de asemenea, le-am îndrăgit, însă nu aș fi putut să o fac dacă nu mă conectam cu profesorii mei. Totul a fost, de fapt, conexiune. Îi respect pe toți profesorii mei, deoarece nu este ușor să comunici cu adolescenții.

Este bizar faptul că acum nu mai pot să-mi amintesc lucrurile rele sau, chiar dacă o fac, nu le mai dau importanță. Sunt recunoscătoare pentru oamenii și experiențele trăite, experiențe ce stau la baza identității mele. Am foarte multe amintiri frumoase și le mulțumesc pentru asta colegilor. Am fost ca niște frați – ne-am enervat, ne-am detestat pe alocuri, dar cu siguranță ne-am iubit. Vreau să cred că nu am regrete și sunt sigură că îmi va fi dor de viața de elevă, dar frumusețea lucrurilor constă în efemeritatea lor.

De la copilărie la maturitate

Autor: Vrînceanu Paula Ana-Maria

Cls. a XI-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

Adolescenții, aflați la intersecția dintre copilărie și maturitate, se confruntă cu un labirint de provocări în timp ce navighează prin coridoarele complicate ale adolescenței și ale sistemului educațional. Adolescenții, în călătoria lor prin coridoarele educației, caută nu doar cunoaștere, ci și ceva mai profund – un sentiment de scop, apartenență și pregătire pentru drumul care urmează. Școlile, teoretic, oferă o comoară de comori: cunoștințe, abilități, prietenii și o cale către succesul viitor. Cu toate acestea, pentru unii, aceste comori rămân evazive, ascunse în spatele barierelor inegalității, practicilor depășite și lipsei de relevanță pentru experiențele lor trăite.

Școala nu este doar o clădire pe care o frecventează; este o etapă în care viitorul lor este scris și potențialul lor este modelat, transformându-se într-o scenă pe care destinele lor sunt atât meșteșugite, cât și provocate. În marea tapiserie a educației, adolescenții intră cu speranța de a își găsi locul în țesătura ei; totuși, pentru mulți, firele se rup și se desfac, lăsându-i să se simtă pierduți în mijlocul haosului. Unii găsesc consolare și sprijin între zidurile academice, în timp ce alții se luptă să se vadă reflectați în curriculum sau să găsească mentori care înțeleg perspectivele și luptele lor unice. Dar în aceste săli, adolescenții se confruntă adesea cu mai mult decât materiile pe care le studiază. Metodologiile învechite și cadrele rigide ale sistemului pot părea lanțuri, legându-le imaginația și înăbușindu-le setea înnăscută de cunoaștere. Sub suprafață, frustrarea clocotește în timp ce se luptă cu disparitatea flagrantă dintre teoriile clasei și realitățile dure care îi așteaptă după absolvire.

În ciuda acestor obstacole, adolescenții posedă un spirit irepresibil. Tânjesc după experiențe dincolo de manuale, dorind să-și exploreze pasiunile și să creeze legături cu lumea din jurul lor. Cu toate acestea, au nevoie de mai mult decât prelegeri și examene; au nevoie de un mediu care să le hrănească curiozitatea și să-i împuternicească să-și traseze propriul curs. Din păcate, de prea multe ori, sistemul educațional nu recunoaște în mod adecvat libertatea de acțiune a adolescenților. Este ca și cum ai încerca să joci un rol într-o piesă în care scenariul este scris fără contribuția ta. Sunt lăsați să se simtă figuranți în propriile vieți, vocile lor fiind înecate de zgomotul birocrăției și al tradiției. Dar iată chestia: adolescenții nu sunt doar participanți pasivi la educația lor; ei sunt protagoniștii propriilor povești. Păstrează în ei un catalog de perspective, talente și vise, așteptând să fie dezlănțuite asupra lumii. Cu toate acestea, fără sprijinul și încurajarea necesară, aceste vise riscă să fie estompate de strălucirea dură a

realității. Este timpul pentru o schimbare de paradigmă. Adolescenții merită un mediu educațional care nu numai că le recunoaște potențialul nelimitat, dar îi împuternicește în mod activ să profite de acesta.

Pentru a crea un viitor mai bun pentru adolescenți, școlile trebuie să treacă printr-o schimbare transformatoare în abordarea lor față de educație. Iată principalele schimbări pe care școlile trebuie să le facă pentru a împuternici adolescenții și a-i pregăti pentru succes:

1. **Accent pe învățarea socială și emoțională (SEL):** Școlile ar trebui să acorde prioritate dezvoltării abilităților sociale și emoționale alături de învățarea academică. Aceasta implică integrarea programelor SEL în curriculum pentru a preda adolescenților abilități esențiale precum conștiința de sine, autocontrolul, empatia și luarea deciziilor responsabile. Prin promovarea competențelor sociale și emoționale, școlile pot ajuta adolescenții să construiască relații sănătoase, să gestioneze eficient stresul și să navigheze provocările vieții cu reziliență și încredere.
2. **Promovarea creativității și inovării:** Școlile ar trebui să cultive o cultură a creativității și inovării, încurajând adolescenții să gândească critic, să rezolve problemele în mod creativ și să exploreze idei noi. Acest lucru ar putea implica încorporarea învățării bazate pe proiecte, a gândirii de proiectare și a educației antreprenoriale în curriculum. Oferind oportunități adolescenților de a inova și de a crea, școlile le pot cultiva curiozitatea înăscută și pasiunea pentru învățare, pregătindu-i să se adapteze la cerințele în continuă schimbare ale viitorului.
3. **Promovarea diversității, echității și incluziunii:** Școlile ar trebui să promoveze în mod activ diversitatea, echitatea și incluziunea în toate aspectele vieții școlare, creând un mediu sigur și primitor în care toți adolescenții se simt apreciați și respectați. Aceasta implică punerea în aplicare a politicilor și practicilor incluzive, celebrarea diverselor culturi și perspective și abordarea problemelor legate de prejudecăți și discriminare. Prin promovarea unei culturi a apartenenței și acceptării, școlile pot crea un mediu în care adolescenții pot prospera din punct de vedere academic, social și emoțional, indiferent de mediul sau identitatea lor.
4. **Pregătirea pentru forța de muncă:** Școlile ar trebui să acorde prioritate pregătirii adolescenților pentru succesul în forța de muncă, oferind o educație cuprinzătoare de pregătire pentru carieră și încurajând dezvoltarea abilităților secolului 21, cum ar fi comunicarea, colaborarea, gândirea critică și competențele digitale. Aceasta ar putea include stagii, oportunități de învățare prin muncă și parteneriate cu comunitatea pentru a le oferi adolescenților experiențe practice care să le îmbunătățească perspectivele de carieră și să le permită să-și exploreze interesele profesionale.
5. **Implicarea părinților și a comunității:** Colaborarea strânsă între școli, părinți și comunitate este esențială pentru a sprijini dezvoltarea adolescenților. Școlile ar trebui să implice părinții în educația copiilor lor, organizând ateliere și întâlniri care să informeze și să sprijine familiile în abordările lor educaționale. Implicarea comunității, prin parteneriate și colaborări, poate oferi adolescenților oportunități valoroase de

învățare și dezvoltare, încurajând o rețea de sprijin care să le sprijine parcursul educațional.

În concluzie, adolescenții sunt nu doar generația viitoare, ci și forța vitală a prezentului. Este timpul ca școlile să îmbrățișeze inovația și să reimagineze sistemul educațional, creând un mediu în care adolescenții pot străluci cu o strălucire îndrăznească și o hotărâre neclintită. Aceasta este o chemare la acțiune, nu doar pentru educatori, ci pentru toți cei care cred în puterea educației de a transforma vieți și comunități. Poveștile lor așteaptă să fie spuse; este timpul ca ele să fie auzite.

Conexiuni globale: Impactul tehnologiei moderne asupra relațiilor globale

Autor: Dedu Teodora Gabriela

Cls. a XII-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

În această „eră digitală”, tehnologia modernă a adus cu sine atât beneficii de care cu siguranță că suntem recunoscători, cât și provocări semnificative în ceea ce privește subiectul relațiilor globale. De la o conectare instantanee cu persoane din întreaga lume până la dificultățile de a comunica într-un mod cât mai autentic, tehnologia a schimbat radical modul în care ne raportăm unii la alții. De aceea, aș vrea prin intermediul acestui articol să scot la iveală și să analizez provocările aduse de *comunicarea digitală superficială*, izolarea emoțională și ignoranța crescută, pe lângă restul oportunităților pe care tehnologia le oferă.

Pot admite faptul că această lume digitală a deschis noi frontiere ale comunicării, reușind să creeze oportunități la scară globală. Totuși, ar fi prea frumos, precum un basm, ca această inovație să intervină în viața omului, fără să i-o afecteze într-un anumit mod. Cu toții știm că binele vine la pachet cu răul, așadar această conectivitate aparentă poate ascunde o mare fisură în relațiile interumane: *comunicarea superficială*. Într-o lume dominată de SMS-uri, emoji-uri și apeluri video, subtilitățile și nuanțele comunicării umane pot fi pierdute.

Împreună cu dependența excesivă de tehnologie, superficialitatea comunicării poate deveni un adevărat drog. Oamenii îl consumă din ce în ce mai des, indiferent de răul cauzat, ducând la cunoscutul fenomen de izolare emoțională. Oamenii tind să se retragă în propriul lor univers digital, preferând să consume conținutul din online în detrimentul contactului uman direct. În cele din urmă, izolarea digitală poate duce la creșterea sentimentului de singurătate și de izolare socială, afectând negativ sănătatea mentală și bunăstarea emoțională a indivizilor.

În paralel cu acest fenomen care a început să ia amploare prin toate colțurile lumii, apare o un alt semnal cu adevărat alarmant. Un exemplu foarte potrivit pentru această afirmație, poate fi conflictul din Orientul Mijlociu, unde utilizarea excesivă a rețelelor sociale pentru propagandă și răspândirea dezinformării a contribuit la escaladarea tensiunilor și la exacerbarea diviziunilor între diferite grupuri etnice și religioase. Acest tip de comunicare și lipsa de context în online au alimentat stereotipurile și prejudecățile, creând un teren fertil pentru creșterea unor conflicte în regiune.

De altfel, prin „slăbiciunea”, aceasta a tehnologiei, anumiți indivizi pot profita și pot săvârși fapte de tipul criminalității cibernetice, ce poate conduce la un întreg haos uman.

Așadar, pentru a aborda aceste provocări este crucial să promovăm o utilizare responsabilă a tehnologiei și să încurajăm o comunicare autentică și empatică în mediul online. Educația digitală și media poate juca un rol important în înțelegerea riscurilor asociate cu utilizarea excesivă a tehnologiei și în promovarea abilităților de gândire critică și discernământ în mediul online. De asemenea, este important să promovăm dialogul și înțelegerea reciprocă între diferitele comunități pentru a reduce tensiunile și conflictele în mediul online, dar și offline.

Hotărârea de frontieră: Alegerea între cunoaștere și rădăcini

**Autor: Dedu Teodora Gabriela,
Liceul Tehnologic „Carol I” Valea Doftanei**

Astăzi, vreau să încep o discuție cu o întrebare simplă, dar profundă, care îi pune pe mulți tineri în dificultate: ce alegi, școală din afară sau cea de aici, din România? Consider că această întrebare se află în mintea fiecărui tânăr care se pregătește să scrie un nou capitol în cartea vieții sale. Mărturisesc că m-a surprins această întrebare când am reflectat asupra ei în această dimineață. Dacă înainte o vedeam doar ca pe o utopie, această plecare în străinătate pentru a studia la o facultate de acolo, acum încep să o privesc ca pe o opțiune reală. Pare extrem de tentant să ai oportunitatea de a întâlni culturi noi, de a învăța într-un alt sistem decât cel cu care am fost obișnuiți timp de 12 ani și de a te dezvolta personal și profesional.

Pot spune că este o alegere importantă și personală să decizi între studiul în străinătate și cel în țară, fiecare opțiune având atât avantaje, cât și dezavantaje. Înainte de a sublinia beneficiile facultăților din România, este esențial să evidențiem motivele care fac studiul în străinătate atât de atrăgător pentru mulți tineri.

Avantajele studiului în străinătate sunt variate și captivante. În primul rând, oportunitatea de a experimenta o cultură diferită poate contribui la o dezvoltare personală semnificativă. Interacțiunea cu studenți din diverse medii culturale poate îmbogăți perspectiva asupra lumii și dezvolta abilități de comunicare și adaptabilitate. De asemenea, sistemul de învățământ poate oferi perspective noi asupra specializării alese, adăugând valoare educației. Cu toate acestea, trebuie să fim conștienți și de dezavantajele asociate cu studiul în străinătate. Costurile ridicate reprezintă adesea un obstacol major pentru mulți tineri din România, mai ales pentru cei proveniți din familii cu resurse financiare limitate. În plus, procesul de adaptare la un mediu nou și necunoscut poate fi dificil și poate necesita timp și efort suplimentar din partea studentului.

Un alt aspect important de luat în considerare este apartenența la un grup și integrarea socială în țara gazdă. Chiar dacă facem parte dintr-o generație considerată „open-mined”, cu o predispoziție către învățare și inovație, prejudecățile și stereotipurile pot influența modul în care suntem percepuți și acceptați într-o comunitate străină. Este esențial să fim pregătiți să gestionăm aceste situații și să ne adaptăm la diferitele culturi și tradiții ale țării în care ne stabilim pentru studii.

Pe de altă parte, merită să evidențiem și beneficiile studiului în România. Instituțiile de învățământ superior din țară oferă programe academice de calitate, recunoscute la nivel internațional în domenii precum medicina, ingineria și informatica. Costurile mai mici ale taxelor de școlarizare și posibilitatea de a obține burse locale pot face studiul în România o opțiune mai accesibilă din punct de vedere financiar pentru mulți tineri.

De asemenea, conexiunile și relațiile formate în cadrul mediului academic românesc pot juca un rol esențial în construirea unei rețele profesionale locale și în dezvoltarea unei cariere de succes în țară. Faptul că tot mai mulți studenți internaționali aleg să-și continue studiile în România indică recunoașterea și aprecierea calității educației oferite de instituțiile de învățământ din țară.

În final, pot spune că decizia între a studia în străinătate sau în România este una personală și trebuie să fie luată în considerare contextul individual al fiecărui tânăr. Este important să ne informăm și să analizăm cu atenție atât avantajele, cât și dezavantajele fiecărei opțiuni înainte de a lua o decizie finală. Indiferent de alegerea făcută, educația este o investiție în viitorul nostru și trebuie tratată ca atare, cu responsabilitate și determinare.

Charting the Course: Students Steering Education Towards Inclusion and Empowerment

*Autor: Vrînceanu Paula Ana-Maria
Cls. a XI-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei*

The education system stands as a beacon of promise, a gateway to a brighter future for every individual fortunate enough to partake. Yet, its true potential often lies dormant, waiting for the guiding hands of those it exists to serve. When wielded with wisdom and foresight, education becomes a catalyst for boundless opportunity, igniting curiosity and nurturing the seeds of progress within each learner. However, in the absence of thoughtful stewardship, its transformative power can wither, leaving our students adrift in a sea of disengagement and unpreparedness for the challenges that lie ahead. We bear the brunt of nonsensical regulations and outdated practices, jeopardizing not only our present but also the very fabric of our future. **It's imperative that we reimagine and revitalize the education system to empower, inspire, and propel us toward a future of promise and possibility.**

Thus far, the education system offers structured frameworks, access to resources, and promises of personal growth. Yet, the reality often falls short of these lofty ideals. We, the true beneficiaries of this system, frequently encounter a myriad of challenges and missed opportunities:

1. **Structured Frameworks:** While the system provides a semblance of structure, it can often feel stifling and inflexible. We find ourselves navigating rigid curricula and standardized assessments that prioritize memorization over genuine understanding. The result is a learning experience that feels more like a conveyor belt than a pathway to enlightenment.
2. **Access to Resources:** Despite the availability of resources, disparities in access persist. Many of us, particularly those from marginalized communities, lack the necessary support and resources to fully engage in our education. This creates a stark divide, where some thrive while others are left behind, perpetuating cycles of inequality.
3. **Promises of Personal Growth:** The promise of personal growth often rings hollow in the face of institutional barriers and systemic inequities. We grapple with mental health challenges, stifled creativity, and a lack of agency within the system. Instead of flourishing, we find ourselves disillusioned and ill-equipped to navigate the complexities of the modern world.

We seek an education that empowers us to thrive in an ever-changing world, where our individuality is celebrated, and our potential knows no bounds. Drawing from our experiences and challenges within the education system, we envision:

1. **A Culture of Inclusivity:** Every student deserves to feel valued and respected, regardless of their background or circumstances. We are committed to fostering a culture of inclusivity within the education system, where diversity is celebrated and every voice is heard.
2. **Empowered Educators:** Teachers play a pivotal role in shaping the educational experience. We advocate for educators who are not only knowledgeable but also empathetic and responsive to the needs of their students. We believe in the power of mentorship and support, recognizing that a caring teacher can make all the difference in a student's life.
3. **Fairness and Equity:** Fairness should be the cornerstone of every educational institution. We demand transparency, accountability, and equal opportunities for all learners. We refuse to tolerate favoritism or discrimination, standing up for those who may not have a voice of their own.
4. **A Focus on Growth and Learning:** Education is about more than just memorizing facts and figures—it's about growth, discovery, and the pursuit of knowledge. We champion a curriculum that fosters curiosity, critical thinking, and a love of learning.
5. **Teacher-Student Relationships:** Central to the educational experience are the relationships between students and teachers. We seek mentors who inspire, support, and believe in our potential. We propose training for educators on empathy, communication, and building positive relationships with students.
6. **Flexible Learning Paths:** Recognizing that one size does not fit all, we advocate for flexible learning pathways that cater to diverse interests, strengths, and learning styles. We propose personalized learning plans, elective courses, and opportunities for independent study and exploration.
7. **Technology Integration:** Embracing the digital age, we see technology as a powerful tool for learning and innovation. We call for access to cutting-edge technology, digital resources, and opportunities for digital literacy education.

In our vision, education becomes a tapestry of empowerment, where every student is equipped to navigate the complexities of the modern world with confidence, curiosity, and a sense of purpose.

Tracking Digital Footprints

Autor: Dedu Teodora Gabriela

Clas. a XII-a, Liceul Tehnologic "CAROL I" Valea Doftanei

In today's hyper-connected world, technology has become an omnipresent force, ingrained in our everyday existence. From the moment we wake up to the moment we go to sleep, we leave behind a trail of digital footprints that chronicle our online existence. Whether it's scrolling through social media feeds, making online purchases, or performing searches on the web, our digital interactions are meticulously recorded, analyzed and often exploited by corporations seeking to capitalize on our digital identities.

Yet, among this era of unprecedented connectivity, profound questions emerge about the fundamental principles of privacy, autonomy and the ethical use of personal information. The pervasive nature of data collection blurs the line between public and private domains, challenging traditional concepts of personal autonomy. Our digital footprints, consisting of a mosaic of online behaviours, preferences and interactions are meticulously tracked and analyzed by algorithms that shape our digital experiences.

Algorithms, *the invisible architects of our online interactions*, exert significant influence in molding our perceptions and behaviours. From the content displayed on social media feeds to the recommendations offered by online retailers, algorithms play a central role in shaping our digital experiences. However, the opacity surrounding algorithmic decision-making raises significant concerns about *transparency* and *responsibility*, prompting a reevaluation of the ethical implications of algorithmic governance.

The influence of digital footprints on teenagers is profound, particularly amidst the constant connectivity of modern life. Teenagers, in their formative years, are highly vulnerable to external influences, including the carefully chosen content prevalent on social media platforms. This overflow of images, ideologies and ideals significantly shapes their perceptions, behaviours and sense of identity. Consequently, there is an urgent need for comprehensive digital literacy education to equip teenagers with the skills to navigate the digital landscape in a responsible way.

During the teenage years, a crucial period for identity formation, young individuals explore various aspects of themselves while struggling with the pressures of social media. The handpicked quality of online content often distorts reality, creating unrealistic standards for

appearance, success and the most important, happiness. This can lead to feelings of deficiency and identity confusion among teenagers striving to conform to these ideals.

Moreover, social media intensifies social comparison and peer influence, intensifying feelings of envy, insecurity and FOMO (Fear of Missing Out). Teenagers may engage in risky behaviors or adopt harmful attitudes in their quest for social validation, amplifying the impact of peer pressure in digital spaces.

Privacy and online safety are also significant concerns, as adolescents may not fully comprehend the long-term consequences of their digital actions. Sharing personal information or engaging in cyberbullying can have lasting repercussions on their reputation and well-being. Therefore, digital literacy education must emphasize the importance of responsible online behavior and also privacy settings.

Mental health is another critical aspect affected by digital footprints, with excessive social media use linked to anxiety, depression and loneliness among teenagers. The relentless pursuit of online validation can take a toll on their psychological well-being, highlighting the need for strategies to promote resilience and healthy digital habits.

In closing, as we stand at the intersection of technology and human experience, the significance of understanding and addressing the impact of our digital footprints cannot be overstated. It is imperative that we recognize the multifaceted effects on privacy, autonomy and mental well-being.

To navigate this landscape responsibly, we must advocate for comprehensive digital literacy education that empowers individuals to critically evaluate and manage their online presence. This includes fostering awareness of privacy settings, promoting ethical online behavior and cultivating resilience against the pressures of social media.

In our pursuit of technological advancement, let us not overlook the human element. Let us attempt to create a digital landscape that fosters connection, empowerment and well-being, ensuring that our digital footprints lead us towards a future of inclusivity, understanding and collective prosperity.

The rightful architects: Shaping Youth`s destiny

***Autor: Dedu Teodora Gabriela,
Liceul Tehnologic „Carol I”, Valea Doftanei***

In the contemporary society, the ongoing debate over selecting the right high school or college has once again provoked controversy. It`s a narrative as old as time itself: parents are firmly convinced that they know what`s best for their children, exerting their authority to make decisions that profoundly impact the future of their children. Yet, in this generational gap conflict, it`s the youth who often find themselves limited by decisions not of their own passions. The consequence? Countless young minds find themselves navigating academic landscapes they never chose, only to emerge on the other side with degrees in hand but spirits unfulfilled. They enter the workforce handcuffed to careers that leave them disappointed and unfulfilled, perpetuating a cycle of mediocrity where jobs become monotonous chores rather than avenues for personal fulfillment. But in the midst of this status situation lies a seed of rebellion, a revolutionary concept that questions the established beliefs: What if, instead of submitting to the dictates of tradition and parental pressure, we dared to sculpt our own paths? What if we dared to pursue careers not out of obligation, but out of genuine passion and interest?

As a young person myself, I firmly believe in the power of autonomy: the idea that every person has the inborn right to chart their own course in life. It`s a notion that transcends the confines of societal norms and familial expectations, empowering us to embrace our true passions and pursue careers that ignite our souls.

Imagine a world where the pursuit of knowledge is not simply a means to an end but a journey of self-discovery where each step taken is fueled by curiosity and passion, rather than aiming to fulfill external measures of success. In this world, the notion of "choosing the right high school or college" becomes outdated, replaced instead by a commitment to fostering environments where young minds can prosper and freely explore into their interests.

But make no mistake, this vision it requires a paradigm shift, a departure from the conventional wisdom that dictates success in life is measured by the prestige of one`s alma mater or the size of one`s paycheck. It demands courage to resist societal pressures and forge our own paths, even in the face of uncertainty and doubt.

Yet, in embracing this radical concept of autonomy, we pave the way for a future where work is not simply a means of survival, but a source of joy and fulfillment. It`s future where each

individual has the opportunity to make a meaningful contribution to society, not as insignificant parts of a mechanism, but as architects of their own destinies.

In the quietness of early morning, after a conversation with a dear friend about the societal pressures, this idea of writing an article about all of this came into my mind. As she confided me about her daily struggles, I felt a deep sense of empathy, and it inspired me a lot. However, through the act of writing I found a source of comfort, means that I was able to express my thoughts about this problem of the society. While I do not discount the challenges faced by previous generations, I am driven to illuminate a troubling reality: the unrealistic expectations thrust upon today's youth to constantly innovate and effortlessly conform. This expectation, I believe, is not only unjust but also dangerous, often leading to dire consequences for the vulnerable souls it captures.

The weight of societal expectations bears down heavily upon the shoulders of today's youth, a burden too often carried in silence. The stories abound of teenagers and young individuals driven to extreme measures by the relentless pressure to excel. While such tales may shock us, they are but the visible manifestation of a broader phenomenon, a silent epidemic of suffering inflicted by the deceptive demands of society. We, the youth, find ourselves caught in a relentless cycle of comparison and competition, suffocating beneath the weight of others' expectations.

However, in the midst of this conflict, there exists a flicker of hope, a call to action for all those who have traversed the tumultuous landscape of youth. Let us not forget the power we possess to shape the destinies of the next generation. The path to self-discovery is a deeply and personal journey, that cannot be dictated by external forces.

I also think that by sharing our stories and fostering empathy, we can begin to break down the barriers that divide us and forge a more compassionate society. Only then we can truly claim to have fulfilled our duty to the generations that follow.

Let us embrace our role as architects of destiny!